

Alžběta Bílková

BALADA
MRTVÉHO
SVĚTA

FRAGMENT

Balada mrtvého světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

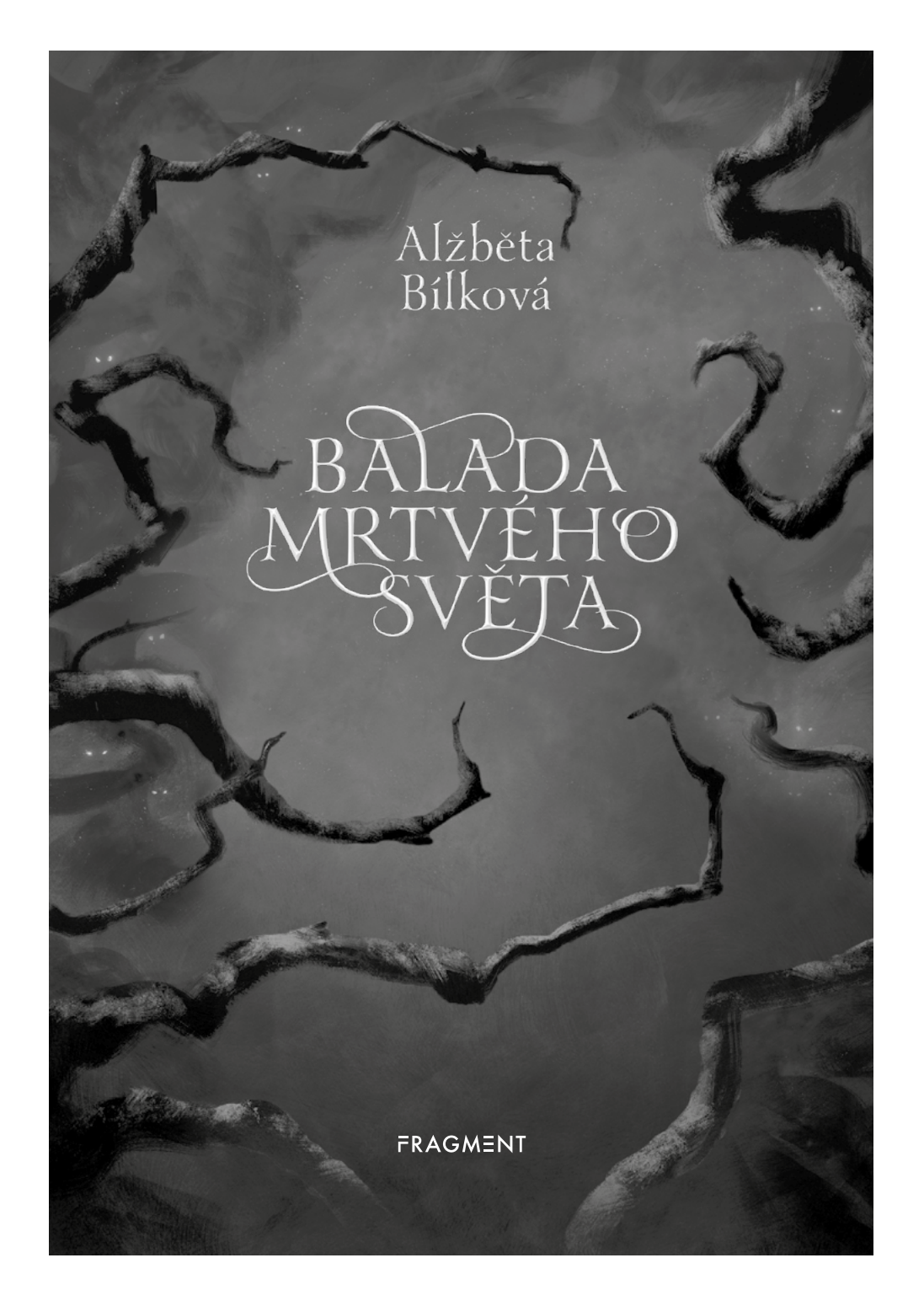
FRAGMENT

Alžběta Bílková

Balada mrtvého světa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alžběta
Bílková

BALADA
MRTVÉHO
SVĚTA

FRAGMENT

Text © Alžběta Bílková, 2023
Cover © Lukáš Vašut, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6388-1
ISBN e-knihy 978-80-253-6408-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6409-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6407-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Prolog –

Chlapec s bezednýma očima

Ve chvíli, kdy ho přivedla na svět, Rán věděla, že s jejím synem bylo něco špatně.

Okolní vzduch byl těžký a nehybný, naplněný pachem potu po náročném, několikahodinovém porodu. Nemohla uvěřit, že je konečně po všem; měla dojem, že co nevidět omdlí vyčerpáním, celé tělo se jí chvělo, košile se jí lepila k tělu.

Její muž se na ni zářivě usmál, bez sebe štěstím. Přinutila se zvednout koutky úst, třebaže jí po zpoceně tváři stékaly slzy.

Porodní bába, stará Gyda, čpějící potem a starobou, odřízla pupeční šňůru. Zkušenýma rukama zabalila chlapce do přikrývky a podala ho matce.

Rán se přinutila natáhnout ruce, přestože se jí nitro sevřelo nevolí.

Je to jen únava, nic víc, pomyslela si, zatímco roztřesenými prsty nahmatala měkké živé tělíčko a co nejopatrněji si ho k sobě přitiskla. Čekala na ten zvláštní okamžik, o kterém jí vyprávěla matka, kdy bude stačit jediný pohled, aby věděla, že své novorozeně bude milovat a opatrovat nade všechno na světě. Avšak v momentě, kdy si ho poprvé přivinula k prsu, *věděla*, že bytost, kterou svírala v náruči, nemohl být jejich syn.

Všechno v ní křičelo, znechuceno a zděšeno stvořením, které k sobě tiskla.

Nahlas však neřekla nic. Ani když ji Aegir políbil a poděkoval jí za to, že přivedla na svět silné dítě. Ani když jí Gyda radila, co všechno by měla jako prvorodička dělat.

Nutila se k radosti ve chvílích, kdy je navštívili sousedé, přinášeli jim dárky pro chlapce, gratulovali k potomkovi a hlasitě děkovali Předkům za to, že páru konečně nadělili dítě.

Aegir se stále smál a nešetřil slovy díků, přesto Rán neušlo, jak se vždycky při zmínce o Předcích nesouhlasně napnul. Doufala, že si toho nikdo nevšiml. Mnozí jí vyčítali, že si do osady přivedla cizince, třebaže se Aegir snažil přizpůsobit, jak mu to jen jeho vlastní víra a zvyklosti dovolovaly.

Většina rodin tu vzývala Předky, podobně jako mnoho dalších jižních osad blízko Zlomu, Aegir byl však severan. Jeho lid chránila zvěř, ryby a ptactvo a dle zvířecích vlastností si dávali i přízviska.

Tady bylo zvykem se přirovnávat k významným osobnostem svého rodu, snažit se dosáhnout jejich velikosti. Někteří místní dokonce věřili, že jméno nese ducha jejich Předka, proto své potomky pojmenovávali po dědech a pradědech v naději, že se jejich duch vrátí a jejich potomek nabyde stejné slávy, ne-li větší.

A pak tu byli tací, menšiny žijící na okrajích společnosti, kteří stále věřili v bohy a bůžky. Ve vrtkavá, mocná stvoření, která dala smrtelníkům runy, jazyk a vědění. Nebylo to tak dlouho, co lidé s takovými bytostmi válčili. Od těch dob jen málokdo vyhledával jejich pomoc a ochranu.

Rán při všem tom veselí nejednou napadlo, zda si některého z nich, aniž by o tom tušili, nerozhněvali a on jim za to nenadělil... *Co vlastně?* Nedokázala si na tu myšlenku odpovědět. Ačkoliv se podobného uvažování snažila zbavit, pochybnosti přetrvávaly.

Je to tvůj syn, tak už se konečně vzpamatuj, okřikla se v duchu, když se jí mysl zatoulala do temných míst. Přesto se jí ve chvíli, kdy se Aegir vypravil za robotou a ona se ocitla v domě s nemluvnětem sama, vždycky zmocnil nepříjemný, svíravý pocit. Děkala přesně to, co by měla jako matka dělat; kojila ho, když měl hlad, přebalovala a utěšovala, když se neklidem vrtěl v peřince. Pokaždé když ho zvedala, ji na okamžik popadla touha upustit syna na zem, nebo ho odnést do lesa a nechat ho tam. Zbavit se ho. Jakkoliv.

Pokud by se nejednalo o shaatera, v její osadě bylo přísně zakázáno jakkoliv ublížit dítěti, i kdyby se narodilo s postižením. Po válce s bohy

se dětí nerodilo tolik jako dřív, nemluvě o tom, jak moc bylo potomstvo důležité pro sílu a přežití rodu.

A Rán si víc než cokoliv jiného přála dítě. Jak to, že když se nad ní Předci konečně smílovali, ho nedokázala bezmezně milovat?

Nejvíce ji však znepokojovaly jeho oči, schované za věčně zavřenými víčky.

Několik dní po porodu slyšela Aegira mluvit za oknem s Gydou. Ztišeným hlasem se báby vyptával, jestli je normální, že se na ně chlapec stále nepodíval, přestože se chová jako každé jiné mimino.

„Je možné, že by byl... slepý?“ Aegir přešlápl neklidně na místě, očima propaloval stařeninu drobnou, vrásčitou tvář, jako kdyby se z ní snažil vyčíst odpověď.

Gyda si povzdychla. „Samozřejmě že to možné je. No tak, Aegire, nekoukej na mě takhle. Nebyl by to konec světa, chlapec by se s tím naučil žít. I slepec se může naučit bojovat a být užitečný. Možná je prostě jen opožděný, a dříve či později oči otevře. Je na světě teprve pár dní. Dej mu čas. Vesel se z toho, že je chlapec jinak silný a plný života.“

Aegir pokýval hlavou a otevřel jí dveře do světnice, kde Rán dělala, že jejich rozhovor nezaslechla. S hraným překvapením šla stařenu přivítat. Aegir se jí o tom rozhovoru ani jedinkrát nezmínil. Časem si začala všimnat, jak si po příchodu domů vždycky nachází nějakou výmluvu, když byli spolu s chlapcem v jedné místnosti. Jako kdyby i jemu bylo nepříjemné nacházet se v přítomnosti jejich syna.

Snažila se ho zadržet, promluvit si s ním, ale to už se za Aegirem zavíraly dveře. Bezmocně zatínala ruce v pěsti, když oknem sledovala, jak odchází. *Nechal mě tady... s ním*, pomyslela si, strach se jí smísil s hněvem. Jenže na koho se vlastně zlobila? Na sebe samou, že zklamala jako matka? Nebo na Aegira, který nevěděl, co si počít se slepým nemluvnětem? Jenže co když to Aegir cítil taky? Co když *tušil*, že je s jejich synem něco špatně?

Tolik si o tom toužila se svým mužem promluvit, nedělat ukvapené závěry, ale nikdy k tomu nenašla vhodnou příležitost. Utápěla se v nejistotě, snažila se přesvědčit sebe samu, že tohle je naprosto normální, že se takhle jistě cítí každá prvorodička, že časem přijde na to, jak se

podobných myšlenek zbavit. Připadala si, že nedělá dost jako matka, třebaže nic nenasvědčovalo o opaku. Loke nikdy neplakal. Vrtěl se neklidem, či nepohodlím, vydával ze sebe zvuky podobné ztracenému kotěti, ale nikdy nezaplakal. A když ho pak Rán vzala do náruče, zmlknul. Kdyby nezatajila dech a nezaposlouchala by se, téměř by přísahala, že její syn v takových chvílích přestával dýchat.

Necelé dva týdny po porodu se v ní něco zlomilo. Už to nedokázala vydržet, neměla už sílu plašit temné myšlenky. Přestala se přesvědčovat, že ta bytost byla jejich syn. Nahnula se nad kolébku, kde chlapec ležel. Natáhla roztržené prsty a štípla ho do ruky. Nehet protrhl jemnou kůži, objevil se tenký srpek krve. Loke se zavrtěl, vydal neklidné, bolestivé zakňourání.

V ten moment měla dojem, že se vzduch v místnosti změnil. A přestože měl chlapec stále zavřené oči, nemohla se zbavit dojmu, že ji v tu chvíli sleduje. Že si ukládá do paměti křivdu, kterou právě učinila. Že ho *bezdůvodně* zranila.

Rán se zachvěla a spěšně ho vytáhla z kolébky. Něžně ho stiskla v náruči. Se slzami v očích se mu tiše omlouvala, líbala ho po tvářích, doufala, že jí odpustí. Ne proto, že se cítila špatně, že to udělala. Ovládl ji bezmezný strach z toho, co takovým prohřeškem způsobila.

Ještě téhož večera se dlouho do noci modlila k Předkům, aby ochránili jejich rod před vším zlým. Musela se přemáhat, aby se pak uložila do postele, jen kousek od kolébky, kde Loke spal. Když zavřela oči, znovu měla pocit, že ji pozoruje, jakkoliv směšná ta představa byla. Nakonec se jí na pár hodin podařilo usnout.

Následující den spálila mléko, přestože si byla naprosto jistá, že ho dala pryč z rozžhavené plotny. Další den jí zčernala kaše, kterou chtěla udělat k večeři. Když vyšla ven, aby nasypala slepicím zrní, zatímco Loke uvnitř spal, ozvala se za ní strašlivá rána. Rán klopýtla překvapením, z levého kotníku jí vystřelila ostrá bolest. Spadla na zmrzlou půdu, zatímco se jí zrní rozsypalo všude kolem, slepice poplašeně kdákaly.

Ztěžka se zvedla ze země. Na prahu jejich domu ležel Aegirův štít, který předtím visel vysoko nade dveřmi. Když se vysmekl ze skoby

a dopadl na zem, rozpůlil se. Okolní studený vzduch se však nehýbal, ani jedinkrát nezafoukalo.

Po zbytek dne se belhala, jak jí noha bolela, zatímco nitro se jí svíralo strachem.

Když se pak večer Aegir vrátil domů, zrovna připravovala večeři.

Přišel k ní, objal ji zezadu kolem pasu a políbil ji na krk, jako to dělával vždycky, když se vracel z roboty. Nadechl se vůně jejích světlých vlasů, které měla stažené stuhou, aby jí nepřekážely.

Rán se slabě pousmála, v hlavě si však sumírovala, jak mu sdělí, že se rozštípl jeho rodinný štít. A že měla pocit – ne, že si byla naprosto jistá –, že za to mohl jejich syn. Že se jí snažil zbavit. Byť ta myšlenka jí připadala šílená. Jak by něco takového dokázalo obyčejné nemluvně?

Co když se to všechno děje jen v mé hlavě? napadlo ji zděšeně.

Potlačila zachvění, zatímco se od ní Aegir odtáhl a šel si sednout ke stolu. Jen napůl ucha vnímala, že jí cosi vypráví. Snažila se ho poslouchat, jenže její mysl se stále točila v kruzích, v tom, co se jí dělo předchozí dny, mléko, kaše, štít, *oči, oči, Lokeho oči, které ji pozorovaly, kamkoliv šla...*

Rozklepla vejce, aby je smíchala s kousky nakrájené zeleniny v hrnci. Vzápětí se jí oči rozšířily hrůzou. *Cosi* měkce plesklo na podlahu světnice. Vykřikla a prudce sebou trhla, rukou přitom zavadila o okraj hrnce, který se vzápětí překotil z plotny, zřítil se na zem a rozlétl na všechny strany.

Klopýtla vzad, na nohy jí vystříklo horké sádlo. Tvář se jí zkroutila bolestí.

Aegir se ihned zvedl a vyrazil k ní. „Co je? Co se stalo?“

Rán zůstala stát, zírala na místo, kde ležely střepy a zbytky jejich večeře. Aegir ji chytil za ramena a prohlédl si ji od hlavy až k patě. Pod jeho dotekem se roztřásla. V dlaních, které měla napůl zvednuté k obličeji, jako kdyby si ho chtěla ochránit, svírala skořápky vejce. Holeně ji v místech, kde ji zasáhl rozpálený tuk, páčila.

„Rán? Co se stalo? No tak, mluv se mnou.“

Po tváři jí skanula první slza. A pak další.

„To vejce...“

Aegir pohlédl na spoušť na zemi. Mezi loužemi horkého sádla, které se roztékalo po zemi, střepy a kousky zeleniny leželo drobné, mokré tělíčko. Napůl opeřené a nepřírozně zkroucené, bez jedné nohy a s chybějící špičkou zobanu. *Pohnulo se.*

Aegir přelétl pohledem z Rán na zdeformované kuře a zase zpátky. „No tak, jen ses ho polekala,“ řekl jí utěšujícím tónem a pohladil ji po vlasech. „Bylo to jen leknutí.“

Chtěla ho obejmout, ztratit se v jeho náruči, vědět, že jí nic a nikdo neublíží. Chtěla se vrátit do časů, kde byli jen oni dva a ona se nebála ve svém vlastním domě.

Rán uslyšela, jak se za jejími zády ozvalo zakňourání. Přiměla se od manžela ustoupit. Odbelhala se ke kolébce. Roztřesenýma rukama vzala chlapce do náruče. Posadila se na lavici a dala mu svůj prs. Zatímco Aegir spoušť beze slova uklidil, Rán se houpala dopředu a dozadu a snažila se ovládnout vyděšené myšlenky.

K večeri měli nakonec zbytek chleba.

Když se té noci uložili ke spánku, Rán nedokázala usnout. Hleděla před sebe na stěnu, na tenké prasklinky v hrubé zdi, kterou slabounce ozařovala voskovice na stolku vedle postele. Zapalovala ji noc co noc od Lokeho narození. Cítla se bezpečněji, když v místnosti bylo aspoň trochu světla.

Konečně se jí víčka začínala klížit, když spatřila, jak se měkké světlo voskovice zachvělo a jak se spolu s ním pohnuly okolní stíny. Vzápětí svíce zapraskala a zhasla.

Po zádech jí přešel mráz. Chtěla se zvednout a znovu voskovici zapálit, ale v ten samý okamžik si všimla, jak se tenké prasklinky na zdech pohnuly. S vytrěštěnýma očima sledovala, jak se rozšiřují, jak se táhnou po celé zdi jako pavučina a začínají se rozevírat jako chřtán nestvůry. Jako kdyby se *cosi* snažilo prolézt dovnitř. Spatřila konečky tenkých černých prstů, následované dlouhými pažemi. Okolo nich se v temných mezerách pomalu otevřelo deset párů očí. Zíraly na ni. Ruce se k ní natáhly, až nejbližší z nich se dotkla její příkrývky a uchopila ji. Začala ji stahovat k sobě. Rán sebou trhla, aby jim unikla, zády přitom ucítla tělo spícího Aegira.

Ostře se nadechla, připravena začít křičet. Mrkla.

Byly pryč.

Při pohledu na místo, kde ještě před okamžikem viděla natahující se ruce, přerývavě oddechovala a po tvářích se jí řinuly slzy.

Přitiskla se k Aegirovi a přinutila se zavřít oči. Musela spát. Tohle celé bylo způsobené jen vyčerpáním. *Začínám přicházet o rozum.* Skoro tomu uvěřila.

Cosí zavržalo. Ozvaly se měkké kroky, jako kdyby po podlaze ve světnici někdo chodil. Rán se opřela na loktech a otočila se. Napůl čekala, že tam uvidí prázdné lůžko, že třeba na pár okamžiků usnula a nevěšila si, že se Aegir vytratil ven, vykonat potřebu. Ale její muž spal vedle ní.

Celé tělo jí ztuhlo strachem.

Kroky se přibližovaly. Když uslyšela hlasitý dech neznámého, který se plížil pomalým krokem k jejich závěsu, Rán si přitiskla dlaň k ústům. Přinutila se pohnout a zabloumala mužovým ramenem.

Aegir sebou trhl a probudil se.

„Někdo tu je,“ šeptla ještě předtím, než se stačil nadechnout k otázce.

Muž ihned sáhl po sekyře, kterou nechával vedle pelesti.

Zvedl se z postele a vykročil k těžkému závěsu. Rán sáhla po noži, který si schovávala pod polštářem a postavila se vedle postele. Stejně jako muži, i ona byla cvičena k boji. Jenže v tuhle chvíli ji strach téměř ochromil, když Aegir prudce odhrnul látku.

Světnice za ní se topila v šeru. Byli tam sami.

Rán na dálku dokázala slabě rozeznat obrysy nábytku a oken, ze kterých sem dopadaly pruhy slabého měsíčního světla. Viděla, jak se Aegir zaposlouchal. Z kamen bylo slyšet ještě slabě praskání, jak v nich dohořívá oheň.

Aegir přešel k venkovním dveřím. Ujistil se, že je petlice na svém místě. Když vyhlédl ven, pochybovačně se zamračil.

Vrátil se k ní a zakroutil hlavou. „Jen se ti to zdálo,“ zašeptal a pohladil ji po pobledlé tváři. Něžně ji políbil na čelo a pak na ústa, jenže ona se na to vůbec nedokázala soustředit. Zírala na místo, kde se naposledy ozvaly ty podivné zvuky, na místo, kde se střetávalo měsíční světlo se

stíny. Viděla, jak se v nich cosi pohnulo. *Vysmívalo se jí to.* Čekalo na správnou příležitost.

„Pojď spát,“ šeptl Aegir ještě, než se vrátil na svou stranu postele.

„Rán?“

Trhla sebou. Uvědomila si, co jí řekl. Znovu ulehla, rukou s nožem zajela pod polštář. Prsty nechala obtočené kolem rukojeti. Nedokázala ale už usnout. Nebyla si jistá, jestli toho ještě někdy bude schopna.

O týden později se Aegir sotva soustředil na práci. Když vyspravil díru ve střeše, vyrazil do lesů na lov, kvůli roztékané mysli ale neulovil ani jedinou koroptev.

Znovu a znovu se vracel ke své ženě a synovi. Po prvním šťastném týdnu z něj nadšení pomalu opadávalo a začínal si všímat, jak je Rán v chlapcově přítomnosti nervózní. Skoro jako kdyby se ho bála. Nejdříve tomu nepřikládal příliš váhy, jeho samotného spíš znepokojovalo, že stále neviděl chlapcovy oči. Třebaže ho stará Gyda ujišťovala, že je chlapec jinak zdravý a že v tomhle případě může být opožděný. Znovu a znovu si říkal, že by odpoledne zůstal doma. Chtěl se o syna postarat a dát Rán prostor, aby si odpočala, jenže vždycky se našlo něco, co vyžadovalo jeho neodkladnou pozornost. Jako kdyby mu po Loheho narození přibývalo práce na stavení a u zvířat. A přitom netoužil po ničem jiném, než chlapci vyprávět příběhy o Rániných Předcích, ale i o zvycích severu, o tom, co to znamená být z rodu Rysa.

Když vešel toho večera domů, do nosu ho uhodil pach spáleniny.

„Rán?“

Seděla na kraji lavice, s jednou rukou položenou na koleni, zatímco druhou se objímala kolem pasu. Když přišel blíž, všiml si, jak se jí po natažené paži táhne rudý pruh, na kterém jí vyskákaly drobné, ošklivé puchýřky.

Aegir si ze zad shodil luk s toulcem, svlékl ze sebe těžkou kožešinu a nechal to všechno na židli. Nitro se mu sevřelo zlou předtuchou.

„Spálila jsem chleba,“ řekla tichým hlasem, zatímco otupěle zírala kamsi před sebe. „V hrnci je ještě... zbytek polévky od oběda.“ Vzhledla

k němu, jako kdyby si ho až nyní všimla. Dříve ho vítala s úsměvem, když ji bral kolem pasu, líbal na ústa, krk a tváře a vdechoval její vůni, zatímco si se smíchem naoko stěžovala, jak hrozivě páchne.

Mlčky si přisedl vedle ní.

„Rán?“ Při pohledu na její zranění se mu ostře stáhl žaludek. *Proč si ho něčím nezchladila?*

V tu chvíli vypadala neuvěřitelně křehce.

Otočila k němu tvář, zarudlé oči si našly ty jeho starostlivé. „S naším synem je něco špatně, Aegire.“

„Co... co tím myslíš?“ Cítil se hloupě, když ta slova vyřkl. *Tušil*, že se v jeho domově něco děje, snažil se však neustále ubezpečovat, že je to jen... jeho představitost, nic víc. Že to samé zažívají všichni rodiče, kteří se konečně po letech dočkali vytouženého dítěte. Že to nejhorší bude zanedlouho pryč, že si oba na chlapcovu přítomnost zvyknou.

„Jsem s ním dnem i nocí, zatímco ty jsi tam venku.“ Ztišila hlas, jako kdyby se bála, že ji okolní stěny poslouchají. Složila si ruce do klína a žmoulala cípy sukně. „Cítím na sobě jeho pohled, i když leží v kolébce. Jednou, když jsi byl pryč, tak... štípla jsem ho. Chtěla jsem, aby se rozplakal, aby začal vřeštět na celé kolo jako obyčejné dítě. Abych ho *chtěla* při tom zvuku utišit. Jenže Loke se na mě jen díval, třebaže stále neotevřel oči. Já... já vím, že to zní šíleně, ale musíš mi věřit, Aegire. Protože... pak to začalo,“ odmlčela se, oči sklopila na své ruce. Aegir si povšiml dalšího zranění, ošklivého škrábance na hřbetě její levé ruky, kterou se ještě před chvílí objímala. Než se však stihl zeptat, co se jí stalo, Rán tichým hlasem pokračovala: „Ve chvíli, kdy se za tebou zaklapnou dveře, věci přestanou fungovat, tak jak by měly. Ty zvuky, kvůli kterým jsem tě před pár dny vzbudila, se začaly opakovat. Každou noc slyším, jak někdo chodí po světnici. Jak tam někdo hlasitě dýchá, jako hladové zvíře větřící kořist.“

Podívala se na Aegira, natáhla ruku a stiskla jeho prsty ve svých. Překvapilo ho, jak studené je má. Vždycky měla příjemný, teplý dotek. Teď měl pocit, že se ho dotkla samotná smrt.

„Prosila jsem Předky o ochranu. Za odpuštění, ale mlčí. Snažila jsem se Lokemu omluvit, víc ho chovat a rozmazlovat, mluvit na něj,

ale marně. Je to, jako kdyby... mě slepou dovedl na okraj propasti. A on se na mě *dívá* a čeká, až do ní spadnu.“ Ret se jí zachvěl, po ble-
dé tváři jí stekla slza a pak další. „Co jsme to jen přivedli na svět,
Aegire?“

Aegir ztěžka polkl. Chtěl ji utěšit, ale nevěděl jak. Tíha jejích slov na
něj dopadla celou svou vahou a drtila ho pod sebou. Snažil se přijít na
způsob, jak Rán pomoci, jak jí ulevit. Proč to jen celé ty dny přehlížel?
Vzápětí ho něco napadlo. *Nemohl* se vydat za radou k někomu z míst-
ních. Ani po všech těch letech. Jižané řešili problémy jinak než doma,
na severu. Prudce a neohrabaně, bez rozmyslu a úcty k jiným modlám.
Nejspíš by považovali Rán za blázna, anebo by se sami pustili do vy-
šetřování, co je jejich syn zač. Zděsil se, co by se stalo, kdyby se ukáza-
lo, že chlapec je shaater. Nechtěl o syna přijít, za žádnou cenu. Stejně
jako o Rán. *Pokud* se skutečně jednalo o něco nadpřirozeného, zůstalo
mu jen jediné řešení.

„Předci nám tady nepomohou.“

Udiveně na něj pohlédla. Světlo voskovice jí změkčilo ztrhané rysy.
Aegirovi na okamžik probleskla hlavou vzpomínka na mladší, modro-
okou a zlatovlasou Rán, na její smích, který mu byl tím nejmilejším zvu-
kem na světě. Udělal by cokoli, aby ho znovu slyšel.

Koho by sis vybral – ženu, nebo syna?

Spěšně z mysli tu myšlenku smetl.

„Ne. To nemůžeš myslet vážně.“

Aegir semkl rty pevně k sobě a zvedl se ze židle.

„Musím to alespoň zkusit.“ Chytil ji jemně za bradu, políbil ji nej-
dřív na čelo a pak na ústa. „Do rána budu zpátky.“

Vykročil ke dveřím, po cestě přes sebe přehodil kožešinu a připjal
si ji sponou na hrudi. Ještě než sáhl na kliku, otočil se k ní. „Miluju
tě, Rán. Kdybych se nevrátil, tak...“ Najednou nevěděl, jak tu větu
dokončit.

Rán se zvedla ze židle a dobelhala se k němu. Trhalo mu srdce, když
ji takhle viděl. Šaty, které dříve půvabně zdůrazňovaly její postavu, na
ní teď visely. *Jak jsem to jen mohl nechat dojít takhle daleko?* Problesklo
mu přitom hlavou.

Objala ho kolem krku. Dlouze ho k sobě tiskla. Zavřel oči a vdechl její vůni.

„Vrátíš se. Určitě se vrátíš,“ zašeptala mu do hustých černých vlasů. Naposledy ho políbila. „Nechť nám Předci odpustí.“

Rys nemusí nikomu odpouštět, problesklo mu hlavou, přesto jen přikývl a pak vykročil ven do tmy.

Mezi lidmi se říkalo, že před Zlomem světa byla magie něčím naprosto běžným. Lidé se rodili se schopnostmi tvořit iluze nerozeznatelné od skutečnosti a od samotných bohů dostali darem runy, kterými dokázali měnit samotnou podstatu věcí.

Jenže po rozpůlení kontinentu vedví se magie změnila. A ti, kteří ji ovládali, také. Shaateři, kteří se po Zlomu s magií rodili čím dál vzácněji, byli většinou nevypočitatelná individua. Snažili se zachovat alespoň zlomek vědění doby před Zlomem, než se nadobro ztratí. Magie v nich však byla natolik nestálá, že je většinou zničila zevnitř. A pak se objevili seidhři. Obyčejní lidé, kteří za propůjčení magie a schopností nahlížení do budoucnosti věrně sloužili bohům navzdory společnosti, která je za to hluboce odsuzovala.

Aegir se většinu života držel od magie dál, třebaže na severu panovalo přesvědčení, že i v jejich krvi koluje špetka takové moci, která je spojuje se zvířetem jejich rodu. To je ochraňovalo a propůjčovalo sílu před nebezpečími světa.

Aegirovi se podařilo nepozorovaně proplížit osadou. Studený vzduch mu rozproudil krev a nahnal červeň do tváří, od úst se mu zvedaly obláčky teplého dechu. V duchu si mapoval, kde stojí hlídky. Propletl se uličkami až k posledním z domů a pak vklouzl mezi první stromy hustého lesa, sousedícího s osadou.

Muži, kteří měli své strážné místo na hranici s lesem, se právě ohřívali nad ohněm a pochechtávali se nějakému oplzlému vtípu. Aegir se co nejtíšeji proplížil k prvním stromům a ztratil se v jejich stínech.

V okolních hvozdech, které za těch deset let, co tu s Rán žil, znal jako své boty, se dokázal pohybovat prakticky nepozorovaně. Byly jeho

domovem stejně jako jejich dům a dvorek, jako hory na severu, odkud přišel. Našlapoval opatrně, přesto si dokázal udržet jisté tempo.

Obešel hlídku a pokračoval do postupně se zvedajícího svahu. Když vyšlápl kopec, ocitl se před osamoceným roubeným domem u kraje lesa, odkud mohl spatřit celou potemnělou osadu se strážnými ohni hlídek. Vedle domu se krčil nevelký chlívek pro kozy a kurník se slepicemi, po jeho druhé straně stál nahrubo ztlučení plot, ohraničující opečovávané záhony. Z domu slabě vycházelo světlo ohně a svící. Spatřil stín, který prošel kolem jednoho z oken, než zase zmizel.

Aegir zaváhal, než sebral odvahu a vykročil ke dveřím. Jakmile se před nimi zastavil, zabušil a o krok ustoupil.

Pár okamžiků se nic nedělo. Pak se dveře s vrznutím otevřely.

Seidhra Nefja měla husté, kudrnaté hnědé vlasy, které se jí divoce vlnily kolem hlavy k ramenům. Pleť měla tmavší než lidé z osady, nos a tváře pokryté nespočtem světlých pih. Na krku se jí houpal přívěšek v podobě červenooranžového kamene na kožené šňůrce ve tvaru slzy. Tázavě se na Aegira podívala hnědýma očima v širokém obličejí a plné rty stáhla do tenké linky.

„Aegire,“ oslovila ho a na znamení pozdravu si přiložila dva prsty k čelu. Mlčky mu udělala místo ve dveřích a pokynula rukou, aby vešel dovnitř.

Aegir trochu trhavě opětoval pozdrav. Zhluboka se nadechl a vstoupil.

Uvnitř ho přivítalo těžké, téměř dusivé teplo. Ve vzduchu cítil byliny a dřevo. Dům tvořila jediná místnost; úplně vzadu za závěsem stálo prosté lůžko, u zdi pod okny spatřil podlouhlý stůl. Na něm byly u stěny vyskládané lahvičky s bylinami a tinkturami, vedle leželo několik kousků nádobí, dva nože a dřevěné prkénko. U stropu se sušily svazky bylin a květín.

Před ohništěm stál nízký stolek a dvě židle.

Zavřela za ním dveře. Když kolem Aegira prošla, měl dojem, jako kdyby se o něj otřel živoucí oheň. Byla oblečená do prostých červených šatů, které měla v pase přepásané, přes rameno přehozený šedivý pléd.

Říkal si, kdy ji naposledy viděl v osadě. Scházela dolů jen málokdy, podrobena nesouhlasným pohledům místních, když si nakupovala nové

látky nebo koření, dovezené putujícími kupci na čtvrtletních trzích. Přesto ji byli nuceni tolerovat; koneckonců, kdo by si chtěl rozhněvat někoho, kdo slouží ohnivému bohu? S některými se ostentativně přátelila, a Aegir dokonce věděl i o těch, kteří se za ní vydali, aby jí zahřáli na pár nocí lože. Někteří, jak se později dozvěděl, z toho udělali předmět sázky. *Kdo se vydá za mágyní, která je může jediným slovem připravit o život?* Připadalo mu to odporné. I když byla Nefja seidhrou, takové zacházení si podle něj nezasloužila, dokonce ani teď, když sám měl obavy, zda se od ní vůbec vrátí živý.

Najednou mu bylo nepříjemné horko, div se jím nezakl. Rozepl si sponu a složil svůj kožich vedle dveří. Žaludek měl jako na vodě, když vykročil k Nefje. Žena se posadila do jedné ze židlí k ohništi. Mlčky poukázala na volné místo naproti ní.

„Když jsem se dnes ptala run, žádná z nich mi neřekla o tom, že se zastavíš,“ pronesla tichým, melodickým hlasem. Pozorně Aegira studovala, každický jeho pohyb, každý nádech. V hnědých očích jí tančilo světlo plamenů. Oheň se měkce odrážel i v hlazeném kameni na jejím krku.

Nemělo cenu dlouho otálet.

„Jde... jde o našeho syna,“ sklopil zrak, už nedokázal dál vydržet její přímý pohled.

„Vidíš, ani jsem neměla tu příležitost ti pogratulovat k potomkovi.“ Krátce se odmlčela, než zamyšleně pokračovala: „Musí to být něco zvláštního, když jsi tady. Jinak bys nepochybně zamířil za Gydou, nebo za některou z rodových stařešin, nemám pravdu? Nemohla jsem být tvá první volba. Tví Předci by přece...“, zarazila se. „Málem bych zapomněla. Ty jsi vlastně ze severu. Neříkej, že tvé posvátné zvíře mlčí.“

Když k ní znovu vzhlédl a ona spatřila jeho výraz, úsměv jí na rtech povadl.

„Bohové. Rozmyslel sis to dobře, Aegire? Cena, kterou zaplatíš, může být vyšší, než by sis přál. A pak bude pozdě něco takového brát zpátky.“

„Ne. Ale... nevím, co mám dělat. Bojím se. A bojím se o Rán.“

Zavládlo krátké ticho, než se seidhře po tváři rozlilo překvapené pochopení.

„Ty se *bojiš* vlastního syna?“

Třebaže ta slova sám nikdy nevyslovil nahlas, byla někde uvnitř něj, čekající na chvíli, kdy měla vyplout na povrch. Vyhýbal se jim stejně, jako přehlížel Ránina trápení. Snažil se přesvědčit sám sebe, že jeho prvorozené dítě je všechno, po čem kdy toužil. Že teď už budou až do smrti šťastni, že rod bude pokračovat.

Jak strašlivě se mýlil.

Napůl očekával, že se mu seidhra vysměje. Nepochyboval, že by něco takového slyšel od lidí z osady. Jenže Nefja byla zaslíbená ohnivému bohu; sloužila mu a byla jeho prostředníkem. Pokud někdo viděl nezvyklé, směšné, nebo dokonce neuvěřitelné věci, pak to byla ona.

Nejspíš byla i jeho poslední nadějí.

Natáhla se k němu a jemně mu stiskla ruku. Její dlaň hřála, povzbudivé gesto ho přimělo, aby se na ni podíval. Věnovala mu ujišťující pokývnutí.

Jak se někoho takového mohou lidé bát? Jak ji mohou odsuzovat? problesklo mu krátce hlavou.

„Vyprávěj mi o tom,“ řekla tiše.

Poslechl ji.

Rán věděla, že se nedožije Aegirova návratu ve chvíli, kdy se za ním zaklaply dveře. Z odděleného místa na spaní se jen pár vteřin nato ozvalo zapraskání a zavržení, zatímco se Aegir vzdaloval od domova. Smrt se k ní blížila od momentu, kdy toho rána vzala syna do náruče. Snažila se si to nepřipouštět, dělala to, co by dělala jiné dny, nedala na sobě nic znát. Nechtěla svého milovaného trápit, přesto se i tak mezi nimi utvořila propast, o níž nevěděla, jak ji překročit. *Neviděl* všechno, ne to, co viděla ona.

Aegir se odjakživa snažil problémy co nejrychleji vyřešit, avšak ve svém snažení mnohdy přehlížel, co byl jejich pravý důvod.

Můj milý pošetilec, pomyslela si.

Nakonec byla ráda, že se mu svěřila, přestože si tím zpečetila vlastní osud. Bylo lepší, když odešel, aby u toho nemusel být. *Třeba mu dá seidhra nějakou útěchu*. Věděla, že bude dostatečně zdvořilý, aby si mágyni, ani jejího boha nerozohněval. Věřila mu, že se vrátí zpátky celý.

Teď nezbylo nic jiného než čekat. Dokončila svoji práci a zhodnotila ji ve světle voskovice. Rozechvěle se nadechla.

Poslední tunika, kterou kdy Aegirovi vyspraví. Doufala, že nad ní nebude truchlit příliš dlouho, že si třeba najde ještě nějakou jinou ženu, která ho bude milovat alespoň z poloviny tak jako ona. *Seveřanku*, napadlo ji, *alespoň by se s ní mohl vrátit zpátky domů. Začít znovu*.

Vybavila si, když ho viděla poprvé, urostlého a ošlehaného, s pažemi pokrytými ochrannými symboly z jizev a černého inkoustu. Někdy si dokonce pohrávala s myšlenkou, že by si ho vzala za manžela a vstoupila do jeho rodu. Jenže si nedovedla představit, jak s ním rok co rok vyráží na lov rysa do lesů, jak se její modlitby obrací k obyčejnému zvířeti. Se sňatkem by přišlo i plné přijetí manželovy víry.

Takové věci mu však nikdy nahlas neřekla.

Třeba by nás jeho Rys ochránil, když to moji Předci nedokázali, napadlo ji. Vzpomněla si na jednu pozdní noc, kdy si usínali v náručí po horém milování. Tehdy se jí zeptal, jestli si ho nechce vzít.

Byla jednou z mladších dcer, takže nebyla její povinnost pokračovat v rodu svého otce. To připadalo na nejstarší sestru, která přijala svého vyvoleného do rodiny sňatkem. Rán se ale nechtěla vzdát své víry a své rodiny, svého domova, navíc nepotřebovala další důkaz o tom, že ji Aegir miluje a že ji přijal za svou.

Z míst zpoza závěsu, kde spávali, se ozvalo zapraskání.

Je čas.

Rán složila tuniku na okraj stolu a setřela si těch pár slz, které jí skanuly po tváři.

Dost bylo strachu. Přestože se předchozí dny snažila vzdorovat, vyčerpání udělalo své. S každým dnem cítila, že z ní odchází síla i zdravý rozum. Alespoň teď, tváří v tvář smrti, se rozhodla být statečná.

Vzala do ruky porcovací nůž, kterým obvykle krájela maso. Jeho dřevěná rukojeť byla ohlazená, ostří Aegir nedávno nabrousil. Sevřela ho pevněji. Dodalo jí to odvahy.

Stanula naposledy před výklenkem ve stěně, kde stála soška matky jejího rodu, velké válečnice Olegy. Podle všeho byla jednou z prvních hrdinských žen, o kterých se po Zlomu tradovaly pověsti o jejich statečných skutcích ve válkách proti bohům.

„Velká Olego, zakladatelko mého rodu, ochraňuj nás před vším zlým,“ pronesla pevným hlasem, políbila sošku na čelo a pak ji zase vrátila zpátky.

Vykročila k závěsu. S každým dalším krokem se praskání za ním ozývalo hlasitěji a hlasitěji. Zastavila se těsně před ním. Měla dojem, že slyší, jak někdo na druhé straně chraptivě oddechuje. Sledovala, jak se látka slabě chvěje. Téměř *cítila* na své tváři studený dech.

Zaslechla, jak se Loke zavrtěl, jak ze sebe vydal kňouravý zvuk.

Zhluboka se nadechla. Sevřela pevněji nůž a druhou odhrnula závěs.

Aegir se zachvěl, když si vybavil Ráninu vyděšenou tvář, přesto dokončil své vyprávění.

Nefa ho pozorně sledovala, světlo plamenů jí spolu se stíny tančilo po tváři.

Poté, co domluvil, se mezi nimi rozhostilo tíživé ticho, slabě přerušované praskotem ohně.

„O ničem podobném jsem doposud neslyšela,“ promluvila seidhra zamyšleně a opřela se. Oči upřela do plamenů a tvář se jí stáhla v soustředění. „Předpokládám, že o tom v osadě nikdo neví.“

Zakroutil hlavou. „Všichni mají za to, že je to zdravý chlapec. Možná slepý, ale zdravý chlapec. Bojím se, že dřív nebo později... Nechci, aby se Rán něco stalo.“

„Hm, samozřejmě,“ opáčila s kapkou jízlivosti. „Váš chlapec by mohl být shaater. Jak moc mocný, nebo řekněme... *neovladatelný*, to je asi otázka času. Podle zvyklostí by ses ho měl zbavit ve chvíli, kdy se projeví první známka magie.“

Aegir se naježil. „Nehodlám zabít svého jediného syna. U novorozenců se přece magie běžně neobjevuje, takže nemusí být nutně *jeho*. Třeba je to nějaké prokletí, něčí msta, nebo... nevím! Nevím, co dělat, Nefjo. Proto jsem přišel.“

„Dobře,“ přikývla s vážným výrazem. „Jsi tedy ochoten zaplatit cenu za mou pomoc, ať už bude jakákoliv?“

Aegir si vybavil Ráninu tvář. Chvilí, kdy poprvé vzala Lokeho do náruče. A pak všechny ty dny, kdy před ním pomalu chřadla a ztrácela se, zatímco se snažila, *nutila se* milovat jejích syna, jak jen to šlo. To on pochybil, že si toho nevšiml dříve, že nic neudělal, že *s ní nebyl*. Musel to napravit.

„Ano. Cokoliv, co si řekneš.“

Nefja přikývla. „Budiž,“ zvedla se ze svého místa, naklonila se přes stůl k Aegirovi a vzala ho za bradu. Než se vůbec stačil nadechnout a uvědomit si, co dělá, přitiskla mu svoje ústa na jeho. Bylo to krátké, bez vášně, než se od něj zase odtáhla.

„Tak. Vzala jsem tvá slova z úst a naše dohoda je tímto zpečetěna.“

Překvapeně na ni zamrkal a pak se zamračil. „Příště mě upozorni, než něco takového uděláš.“

„Pak bych se ale připravila o tvůj šokovaný výraz,“ odvětila jakoby nic Nefja, přešla ke stolu a vzala z něj plátěný váček, ve kterém to slabě zachrastilo. „Ale neboj, příště se tě zeptám.“ Jen kratince se odmlčela, než na něj zpříma pohlédla: „Víš, jak se uzavírá smlouva mezi bohem a jeho služebníkem?“

Aegir zakroutil hlavou, stále vyvedený z míry jejím polibkem.

„Musíš projít zkouškou, kterou ti uloží. Na jejím konci ti pak věnuje kus svého těla. Většinou je to kost, abys z ní mohl vytvořit runy, které ti dovolují nahlédnout do budoucnosti. A za to mu věnuješ nejen službu až do konce svých dní, ale i něco svého. Někdy ti vezme chuť k jídlu, jindy třeba schopnost cítit fyzický dotek.“ Nasypala si do dlaně hrstku kostek. „Jakmile jako seidhr okusíš boží moc, připadá ti taková cena nicotná. Směšná.“ Zhluboka se nadechla a foukla do kostek. Na okamžik se mu zdálo, že runy na nich zaplály měkkým, oranžovým světlem, jako kdyby foukla do rozžhavených uhlíků. „Bez jeho

schopností by pro mě tyhle runy byly jen náhodná slova, jako budou teď pro tebe.“

Aegir na ni překvapeně hleděl.

„Co ti tvůj bůh vzal, Nefjo?“

Věnovala mu krátký, nepatrný úsměv, než zase zvažněla. Několikrát kostky promnula mezi dlaněmi a pak je vysypala před sebe na stůl. Když se nad nimi sehnula, neušlo mu, jak se jí zvláště zalesklo v očích. Otep-lilo se, zdejší vzduch se začal vlnit horkem.

Nefja se dotkla jednotlivých run prstem a zamračila se. Nebyl si jistý, jak dlouho z nich vlastně četla; mohla to být klidně celá věčnost stejně jako pár okamžiků. Jako kdyby čas v tu chvíli nefungoval správně. Připadalo mu, že se praskot ohně ozývá z dálky, zatímco on sám nevnímá nic jiného než zrychlený tlukot vlastního srdce a rozechvělý dech, který se mu zadrhával v hrdle. Několikrát ztěžka polkl, ale nepomáhalo to.

Konečně se narovnala. Kámen na krku jí pozměnil odstín z rudé na rudozlatou, ale to mohla být jen hra světél. Nefjin pohled byl nepřítomný, oči jí žhnuly jako řezavé uhlíky.

Trhl sebou leknutím.

Zhluboka se nadechla a z úst jí vyšel hustý kouř. Když promluvila, její hlas se přerýval ještě s jedním, hlubokým a hrdelním. „Tvůj syn byl požehnan prastarou krví. Miluj ho, jako rodič má milovat své dítě. Dej za něj život, pokud to bude potřeba. Bude hrát velkou úlohu, která rozhodne o dalším osudu kontinentu. Buď poctěn, že někdo takový přišel do tvé rodiny, Aegire z rodu Rysa.“

Divoce mu bušilo srdce, po čele mu stékal pot. Nikdy předtím nebyl v takové blízkosti boha. Pokoušel se ta slova vstřebávat. Doufal, že uslyší něco jiného. Doufal, že mu bůh pomůže najít cestu z téhle situace, ne že mu řekne, že v ní musí zůstat a přizpůsobit se jí.

K čemu byla taková nanicovatá rada?

Na pár okamžiků se nezmohl na slovo. „Jenže... jenže co ty *věci*, které se děly Rán? Nechci žít do konce života ve strachu. Nechci, aby jí to dál ubližovalo, ať už je to cokoliv.“

„Neboj se. Přestanou po dnešní noci. Poslechni naši radu, aby se znovu neopakovaly.“

„A ty jeho... *oči*?“

Z Nefjiných úst vyšel další mrak kouře. Seidhra *žhnula*. Po celém jejím těle se táhly rozžhavené naběhlé žilky, z kůže jí sálalo horko jako z kovářské výhně. Kámen na jejím krku nyní vypadal jako z tekutého zlata. „Co víc dítě potřebuje než lásku rodiče, který ho přijme se vším všudy, Aegire?“

„Ale... to není odpověď.“

„Zpochybňuješ snad naše slova?“ zamračila se na něj Nefja a v očích jí zaplálo.

„Ne, ne, já... děkuji,“ pokýval hlavou.

Nefja semkla rty a pak pomalu zavřela oči. V místnosti bylo rázem chladněji. Plameny v ohništi téměř vyhasly. Kámen na jejím krku se pomalu vracel do původní barvy. Seidhra se zachvěla, vzápětí jí ovládl hrozivý záchvat kašle.

Aegir sebou trhl, okamžik nato se zvedl ze svého místa a chytil ji za rameno, když se začala naklánět natolik, až málem přepadla ze židle. Co nejopatrněji ji zatlačil zpátky, zatímco její záchvat konečně ustával. Ještě pár okamžiků trvalo, než byla schopna promluvit, a když to udělala, hlas měla o poznání chraptivější a tišší. „Přestože se ta slova mohou zdát zvláštní, krutá nebo bezvýchodná, poslechni je. Je daleko horší, když se rozhodneš jít proti dobře míněné radě některého z bohů.“

Aegir se na ni zamračil. Jeho strach téměř opadl, nahrazen zlostí. „K čemu je ten tvůj *bůh*, když mi pořádně nepomůže? A když kvůli tomu sama málem vypustíš duši?“

Nefja se hořce usmála a zakroutila hlavou. „To, že ti neukázal tu nejnsazší cestu, neznamená, že bys jeho radu neměl poslechnout, Aegire.“ Trochu si odkašlala a pak o něco čistším hlasem pravila: „A co se mě týče, je to součást mé služby bohu ohně. Jednoho dne, až to mé tělo nebude schopné dál snášet, mě spálí zevnitř.“

„A přesto stojí za to mu sloužit?“

„Ano. Stejně jako ty rok co rok ulovíš rodové zvíře a pozřeš jeho syrové srdce,“ odvětila s ledovým klidem Nefja. „Každý si vybíráme svoji cestu víry, která nás drží před temnotou tohoto světa. A teď k tvé

platbě,“ zvedla se, přišla k němu a chytila ho za ruku. Poslušně se zvedl. Její stisk byl studený, div že neucukl před jejími prsty.

Odhrnula závěs a odvedla ho ke svému lůžku.

Aegir se zarazil na místě. „Co chceš...“

„Potřebuju trochu tvého tepla, Aegire,“ odvětila znaveným hlasem.

„Myslíš tím...“

Zvedla koutky v jemném úsměvu. „Vidím snad rozpaky? Ale no tak, Aegire, přece by ses mi tu nečervenal jako nezkušený chlapec.“

„Já... čeká na mě Rán, slíbil jsem, že... Jsi krásná žena, ale chci jí zůstat věrný.“

Nefja k němu přistoupila. Byla o dobrou hlavu menší, musela zaklonit hlavu, aby mu pohlédla do tváře. Neušlo mu, že se ho téměř dotýkala tělem, v nose ho zašimral pach kouře, pryskyřice a jejího potu.

„Říkals, že mi dáš, co chci. *Cokoliv*. Tohle je tvá platba. Potřebuju trochu tvého tepla.“ S těmi slovy natáhla ruku a položila mu studenou dlaň na tvář. „Neboj se, nebude to dlouho trvat. Troufám si tvrdit, že se ti některé části z tvé platby budou líbit,“ zřejmě se snažila znít povzbudivě, přestože v tu chvíli vypadala, že co nevidět omdlí.

Stále se v něm dmul hněv za to, že mu bůh neřekl, co chtěl slyšet. Chtěl zpátky svou *Rán*, představy o rodině, chtěl zpátky svůj klid, domov, který měl, než se Loke narodil. Přestože se mu rada ohnivého boha zdála naprosto k ničemu, při Nefjině ledovém dotyku pochopil, co jí její bůh bral. Bylo tedy na něm, aby zaplatil, třebaže se mu to z duše přičilo.

S tichým povzdechem přikývl. Sňal ze sebe seidhřinu ruku a poslušně se posadil na lůžko.

Nezlob se, Rán. Omlouvám se, problesklo mu ještě hlavou.

Nefja se mu posadila obkročmo na klín a vzala jeho zarostlou tvář znovu do dlaní. Pohlédla mu zpříma do tváře. V jejích očích nebylo ani stopy po lásce nebo po touze. Tohle celé byl jen akt, který potřebovala vykonat, aby přežila.

Při tom pohledu si Aegir nemohl pomoci, sevřelo se mu srdce lítostí, zároveň přemítal nad tím, co ji vlastně přimělo, aby svou víru obrátila k ohnivému bohu. *Byla bezejmenná? Zavrhl ji její vlastní rod?*

Nebo ho vyvraždil nepřátelský aedel a ona neměla nikoho, na koho by se obrátila? Už slyšel o podobných případech, nahlas se jí však neodvážil zeptat.

„Jestli to bude snazší, představuj si, že místo mě máš tady Rán. Pochopím to,“ zašeptala mu téměř neslyšně.

Ztěžka polkl.

„Smím tě teď políbit?“ zeptala se ho s nepatrným pousmáním.

Přikývl.

Když bylo po všem, Nefja ho naposledy něžně políbila na rty. Její ústa znovu hřála a celé tělo přímo sálalo horkem. Zvedla se z lůžka, oblékla se a ze zpoceného čela si odhrnula pramínky vlasů.

Aegir to celé mlčky a otupěle pozoroval. Náhle si připadal strašlivě vyčerpaný, hlavu měl neuvěřitelně lehkou a tělo přímo žadonilo o to, aby tu zůstal, aby zavřel oči a odplul do dřímoty. Přál si na tohle všechno zapomenout, třebaže si byl docela jistý, že na tuhle noc bude nejednou vzpomínat.

Přinutil se vši silou vůle vstát. Začal si uvědomovat, co právě udělal. Co nejrychleji se oblékl a beze slova zamířil ven. Spěšně popadl ze země u dveří svou kožešinu. Přehodil si ji přes záda, začal netrpělivě zápolit se sponou.

„Aegire...“ ozvala se tichým hlasem Nefja.

Zastavil se pohlédl na ni. Klečela na jednom koleni u ohniště, do kterého zrovna přikládala. Napůl se k němu otočila.

„Poslechni radu mého boha. A pokud... pokud si se synkem nebudeš vědět rady, přiveď mi ho. Bude lepší, když na něj bude někdo dohlížet. Někdo, kdo mu porozumí a pomůže ti ho ochránit před světem.“

Aegir se na ni zamračil. Už se nadechoval k odpovědi, ona však ještě pokračovala. „A ohledně toho, co se stalo... Prosím, nevyčítej si to. Ne víc, než budeš muset. Možná ti to teď bude znít směšně, ale zachráníš mi život. A sobě... sobě taky.“ Poslední slova pronášela s hlubokým smutkem v hlase.

Nechápal to. Chtěl na to něco říct, ale slova mu nepřicházela na jazyk. Hlasitě vydechl a pak sklopil zrak.

„Nechť tě... tvůj bůh ochraňuje,“ zamumlal a pak spíš vypadl, než vyšel ven z jejích dveří. Jakmile se za ním zaklaply, ovanul ho studený vzduch pozdní noci. Aegir si přitáhl kožešinu blíž k tělu a pak se vydal stejnou cestou zpátky domů. Vnímal ji jen napůl. Hlava mu tepala otupěním a celé tělo ho bolelo. Myslí se mu neustále převracely události toho večera; Ránino přiznání, jeho cesta k Nefje, slova jejího boha a pak... Měl by na to co nejrychleji zapomenout. Dělat, že se mezi nimi nic nestalo, že se celá tahle noc nestala... Podařilo se mu vyhnout hlídce a bez povšimnutí se proplést uličkami zpátky k domovu.

Zarazil se. Zůstal stát uprostřed jejich dvorku, napůl cesty ke dveřím do domu. Okolo něj převládalo ticho pozdní noci. Domovní dveře byly otevřené dokořán, přes práh se táhla temná šmouha, jež se vlhce leskla v měkkém měsíčním světle. A kolem něj bylo... *něco* rozházeného. Temné stíny, které nedokázal pořádně rozpoznat.

Srdce mu vynechalo úder. Celé nitro se ostře stáhlo. Náhle byl dokonale bdělý. Opatrným krokem vyrazil ke dveřím. Nevěděl proč, ale s každým dalším krokem se v něm rozlévala zlá předtucha.

Překročil práh domu, nade dveřmi zelo prázdné místo po štítu, který se před několika dny roztránil a společně s ním i ochrana nad jejich domovem. *Měl* ho spravit co nejdřív, kdyby jen věděl...

„Rán?“ zavolal do temnoty a ticha. „Rán?!“ Hlas se mu zachvěl, přesto přidal na síle.

A pak ji spatřil.

Noční ticho protnul strašlivý, bolestný řev, který se dlouho nesl vzduchem po celé osadě.

I.

Robin Pembertonová seděla ve stínu vysoké kamenné mohyly, tiše si broukala a vila věnec z lučního kvítí. Zaměstnala tím ruce i myšlenky, zatímco jí kapesní hodinky, položené na stehně, odpočítávaly čas smrti.

Zbývalo pár minut. Hučení v uších a malátnost ji už opustily, ale to mohlo být klamné znamení. Už ani nepočítala, kolikrát byla svědkem, jak se jeden z jejích spolužáků rozpadl v prach nebo se některá jeho končetina změnila v kámen, přestože dotyčný nevykazoval sebemenší náznak, že by ho Hranice poznamenala. A pak tu byly ještě horší případy, z kterých měla noční můry, které ji mnohdy doprovázely i po probuzení.

Nemohla dělat nic jiného než čekat. Pokud měla zemřít po přechodu do Caledonu, chtěla se ujistit, že se tak stane blízko Hranice. Třeba pak její tělo někdo z jejích spolupracovníků najde a přenesení zpátky. Anebo ji pohřbí tady a postaví jí pomník, jeden ze stovek na okolní travnaté pláni, vztyčených na památku těch, kteří se nevrátili domů.

Minutová ručička konečně doběhla k sedmičce. *Hodina a čtvrt od přechodu.* Poté, co prošla Hranicí, jí odhad času vždycky dělal trochu problém. Byl to jeden z vedlejších účinků, který našťestí po nějaké době vyprchal; někdy se zdálo, že tu proseděla celé hodiny, jindy že tu byla jen pár minut.

Robin položila květinovou korunu vedle sebe. Pro štěstí vytáhla a stiskla přívěsek na krku, který dostala před několika měsíci od Ynve. Zastrčila si ho zpátky za límec haleny. Ohmatala si ruce a nohy a zkontrolovala svůj zrychlený tep. Promnula si oči a zhluboka se nadechla nosem, aby zjistila, zda neztratila čich.

Všechno se zdálo být v normě.

„Jmenuji se Robin Pembertonová. Narodila jsem se 20. srpna 1851 a je mi dvacet pět let. Moji rodiče se jmenují August a Kornélie Pembertonovi.“

Hlas i paměť stále v pořádku.

Vytáhla z kabátce ještě kapesní zrcátko a prohlédla si v něm tvář. Žádná změna pigmentu kůže ani barvy očí. Zornice měly stále stejný, kulatý tvar.

S nemalou úlevou vydechla, všechny věci schovala do kapes a dopletla zbytek věnce. Postavila se čelem k mohyle a zvedla oči. Hleděla na hrubě vytesanou tvář rytíře, která byla o dvě hlavy vyšší než ona. Přestože jeho rysy byly téměř smyté časem, stále mohla vidět rýhy, tvořící vážný, podmračený výraz.

Musela si stoupnout na špičky a natáhnout ruku, aby mohla hlavu ozdobit květinovým věncem. U nohou rytíře se povalovaly zbytky těch, které uvila v minulosti.

„Děkuju za společnost.“ Dotkla se krátce jeho hrudi a usmála se. Pak se shýbla pro svůj objemný batoh a přehodila si ho přes záda. Otočila se a vykročila po vyšlapané cestě, která se od Hranice zvolna zvedala do kopce k hustému lesu.

Šla mezi desítkami tesaných a dřevěných desek, mezi oblázkovými kruhy a vyřezávanými figurkami, které jí sahaly sotva ke kotníkům. Spousta z nich byla rozpadlá či zarostlá trávou a květinami.

I ona jich několik vztyčila, každý za život těch, kteří se ztratili, nebo zemřeli ve Starém světě po přechodu Hranice.

Ještě předtím, než navštívila Caledon poprvé, je profesor Doyle upozorňoval na to, aby se památky na mrtvé nesnažili spočítat. A tak se při prvním pohledu na pláň, která kdysi nesla jméno Pomněnková, ale její předchůdci ji překřtili na Pohřebiště, o nějaké počítání ani nepokoušela.

S čím však počítat můžete, je pravděpodobnost, že skončíte mezi nimi, vybavila si profesorova slova, když procházela po jedné z vyšlapaných cest mezi náhrobky. Koneckonců, i profesor Doyle mezi nimi nakonec skončil.

Zastavila se u jednoho pomníku. Nechápala, že už to byl bez pár dní celý rok, co Willema spatřila naposledy. Její krev z pomníku byla už dávno smytá. Tehdy se v slzách a horečce pokoušela do kamene vyryt celé Willemovo jméno, přitom si vlastní neopatrností a zbrklostí rozedřela prsty. Podařilo se jí nahrubo dokončit alespoň křestní jméno s iniciálou přijmení.

Nitro se jí sevřelo, když poklekla k oblázkovému kruhu, v jehož středu byl položený větší plochý kámen. „Držím svůj slib,“ pronesla tičným, přiškrčeným hlasem. „I když to za ten uplynulý rok bylo docela snadné. Kdo ví, jak dlouho sem budu moct ještě chodit. Jak dlouho budeme ještě existovat.“

Po těch slovech mlčky přelétla pohledem k levé ruce. Prsty pravačky si přejela po rozšklebené, vybledlé jizvě, která se jí táhla od zápěstí až téměř k vnitřku loktu. Zamračila se na ni. Zaplavil ji nepříjemný pocit, jenž ji přepadl pokaždé, když na Willema a jejich poslední výpravu vzpomínala. Podivná, zamotaná směsice strachu, zrady a ztráty, kterou nedokázala ani po roce pořádně rozplést. Zavřela oči, pokoušela se posbírat veškeré vzpomínky, které měla na poslední momenty s Willemem, roztržštěné v její mysli jako rozbité sklo.

Willemova tvář. Jeho výraz čiré zlosti. A pak bolest následovaná strašlivým chladem. A potom... snažila se usilovně vzpomenout, poskládat ty obrazy vedle sebe.

Čelo svařštěla soustředěním. Marně.

Otevřela oči. Spěšně si rukáv stáhla. Rozechvěle se nadechla.

„Ale neboj se, tvůj rytíř dostal svou korunu. Pořád s tebou nesouhlasím, že je to sir Rodrick z Vallhanu, i když jsi mě vždycky přesvědčoval o opaku. Samozřejmě, protože ty jsi vždycky věděl všechno nejlíp.“ Z jejího hlasu začala odkapávat hořkost. „Ale tentokrát si ti dovolím oponovat, Wille. Rodrick měl štít a meč, ne sekeru...“ zarážila se, dál už nedokázala pokračovat. Semkla rty a zavrtěla hlavou. „Co to dělám.“

Zvedla se, oprášila kalhoty a otočila se k pomníku zády. Míjela další náhrobky, ale už se u nich nezastavovala. Naopak zrychlila krok. Pokračovala dál po stezce vzhůru, směrem k prvním stromům hustého

hvozdů. Rozprostíral se ke zvedajícím se kopcům, za nimi se v dáli tyčily vrcholky Ostrozubého pohoří.

Den byl vlahý a příjemný, vzduch voněl lučním kvítím. Kolem bzučel nespočet hmyzu. Jeden by neřekl, že svět byl téměř před pěti staletími rozdělen vedví a Robin nyní kráčela po jeho *mrtvé* polovině, na území, jemuž se říkalo Země Nikoho. Byla fascinovaná tím, že všechno v Caledonu vnímala barevněji, jasněji, intenzivněji; to vše nejspíš způsobené divokou magií, která tepala vzduchem i zemí.

Občas si říkávala, zda nadejde den, kdy se její tělo okolnímu vzduchu nebude schopno přizpůsobit. Kdy přejde na tuhle stranu a hned po přechodu zemře vlivem zdejších podmínek. Hledačům se nedařilo přijít na to, jak to funguje. Jak to, že při prvním přechodu se tělo většinou adaptovalo, kdežto třeba při šestém nebo desátém nebo třeba stém už ne? Snažili se dělat různé pokusy, zaznamenávat konzumaci jídla a pití, tělesné vady a prodělané nemoci, pohlaví i věk, ale jejich studie nikdy nedošla k určitému výsledku.

„Je to jako házet si mincí s osudem,“ říkal jim s vážnou tváří profesor Doyle, „vaše strana je orel, stranou smrti je panna. A přestože víte, jak vyhodit minci do vzduchu, aby bylo štěstí na vaší straně, abyste tenhle den přežili, nakonec vám jednou přese všechny vaše schopnosti a štěstí padne ta druhá. A i když je vám osud nakloněn, nemyslete si, že se vás Caledon nepokusí zahubit stovkami jiných způsobů. Přechod je jen první bitvou ve válce o přežití.“

Netrvalo dlouho a Robin pohltily stíny prvních stromů. Okamžik předtím, než vstoupila do lesa, si z čela stáhla ochrannou masku na obličej. Nosila ji ve chvílích, kdy se ocitla někde, kde bylo soustředěno větší množství magie v ovzduší. Na fakultě jí přezdívali vrabčák, kvůli dvěma velkým kulatým sklům s kovovým okružím, vsazeným do měkké kůže, a krátkému dřevěnému zobanu, jenž nositeli zakrýval ústa a nos. Zoban měl uvnitř zabudovanou napnutou filtrační látku napuštěnou čistícími chemikáliemi a zespodu byl děrovaný, aby dotyčný mohl v masce dýchat. Nebyla to ta nejdokonalejší ochrana, přesto to bylo lepší, než sem chodit bez ničeho.

V Bdělém hvozdu se cítila daleko bezpečněji než na otevřeném prostranství, přestože na ni les okamžitě upřel oči. Držela se pečlivě vyšlapané stezky, pokryté bělostným šterkem, zatímco svět kolem ní začal prskat a vrzat. Stromy se k ní skláněly, natahovaly po ní šlahouny kořenů a otíraly se o její kůži špičkami větví. Než ji však stačily zachytit, byla už o tři kroky dál.

Jakmile se ocitla mimo jejich dosah, stáhly se zase zpátky.

Stezka je značně zpomalovala, a tak byla v relativním bezpečí.

Udělala velký krok, aby překročila kořen, který se před ní zvedal a chvěl. Doufal, že o něj zakopne. Zrychlila tempo, když jí jedna větev nápadně zavadila o poutko batohu a snažila se ho chytit.

„Dneska jste hladovější než jindy,“ pronesla rozmrzele a přitáhla si pevněji popruhy.

Doposud při vstupu do lesa vzpomínala na jednu ze svých prvních přednášek, kdy se jí Starý svět za Hranicí pootevřel, aby mohla nahlédnout alespoň škvírou dovnitř. „Více než dvě stě let poté, co byl přechod do Caledonu možný, jsme se snažili přijít na to, jak funguje kolektivní mysl míst a bytostí,“ vybavila si zvučný hlas docenta Abernathyho, který se tehdy rozléhal tichou posluchárnou. Nikdo se neodvažoval ani pípnout, všichni se nemohli dočkat až se o Caledonu dozví něco nového. „Existuje hned několik teorií, navíc rozvětvené na ty, které magii berou jako energii, jež je přenášena vůlí živého tělesa, fungující podobně jako třeba teplo nebo světlo na bázi molekul.

Anebo, pokud chcete zůstat u prostého, laického vysvětlení, že magie je nadpřirozená síla, která byla lidem dána prastarými bytostmi, jež nyní známe pouze z pověstí a pohádek.

Samozřejmě, je tu i poměrně nová teorie samostatné vývojového kmene těchto bytostí. Ten se postupně větví a rozrůstá do dalších tříd, jako například u plazů a ptactva se společným prapředkem. Ať už však zvolíme jakýkoliv z těchto výkladů, pořád nám zůstávají mezery, jakkoliv usilovně se je snažíme doplnit. Jenže jak docílit dokonalých výsledků, když máme k dispozici jen střípky pravdy?

Někteří si myslí, že kupříkladu les o rozloze čtyřiceti kilometrů čtverečních, jenž je schopen omezeného pohybu, funguje na bázi úlu.

Všechny stromy poslouchají jediný, hlavní strom, podobně jako včely svoji královnu. Je tu také teorie, že v těch místech zemřelo velké množství obyvatel, kteří se při událostech Zlomu kontinentu Sagremoru snažili dostat na tuto stranu. Atmosféra a magie samotná byly tehdy v Caledonu natolik nestabilní, že umírající vrostl, nebo postupně splynul se stromem. Lidské tělo se rozložilo v půdě, zatímco mozek zůstal, avšak skrze roky splynutí s jednoduchým živoucím organismem se jeho vysoká inteligence postupně vytratila, až nakonec zůstal jen u základních potřeb pro přežití. I tak bychom podobná místa rozhodně neměli podceňovat.“

Robin v posledním ročníku napsala o Bdělém lese studii, v níž rozebírala obě možnosti a udělala několik detailních náčrtů celého hvozdů včetně stromu, o němž si byla jistá, že se jedná o místní hlavní strom, o řídící mozek celého lesa. Třebaže její práce obstála a Robin byla schopná zodpovědět většinu otázek v diskuzi s vedením katedry, víc už se o toto téma nikdo z profesorů nezajímal. A když se o tom zaujatě bavila s jedním studentem z nižších ročníků, docent Abernathy na svých přednáškách si nadále vedl svou a uváděl pro Bdělý hvozd obě teorie.

Lhala by, kdyby tvrdila, že jí to nezanechalo hořkou pachut' v ústech, kdykoliv si na to vzpomněla. *Tolik k pokroku.* Přesto se díky jejímu výzkumu stal Bdělý les jedním z jejích nejoblíbenějších míst v Caledonu a jednou za čas se vydala na cestu k velkému rozložitému dubu, který lesu vládl.

Stromy se před ní začaly rozestupovat do prostorné mýtiny, ohraničené šesti mohylovými pilíři, tesanými do hrubé podoby válečníků. Byly o něco menší než ty, které strážily Hranici, obrostlé květinami a mechem. Jejich rysy byly téměř smyté časem. Jakmile vkročila mezi dva kamenné rytíře, les ostře zapraskal a pak utichl.

Prošla kolem velkých kusů sutin, kamene a dřeva. Byly porostlé mechem, rozházené po mýtině jako kousky dětské skládačky. Z původní věže Hledačů zůstaly pouhé základy – chatrná přízemní místnost, původně sloužící jako vstupní síň.

Robin stanula u dveří a zaposlouchala se. *Nic.*

Nedlouho potom, co v jednadvaceti dostala diplom a byl jí přiřazen první hledačský partner, se do věže vloupala trojice mužů, kteří se pokoušeli dostat na druhou stranu Hranice. Doposud ji ve snech pronásledoval moment, kdy s Henrym otevřeli dveře. Jak na ně ti muži zaútočili a jak by se nejspíš neubránili, kdyby všichni tři útočníci nebyli pohublí a na pokraji sil. Vypadali téměř nemocně, po jejich šedivé kůži se táhly tenké, zarudlé žilky. Tehdy získala pěknou řadu šrámů, včetně pohmožděných žeber, jak jí jeden z mužů nabral ramenem na stěnu a vyrazil jí dech.

Vyvázli jen stěží, přesto se mohli považovat za šťastlivce. Zraněná trojice spolu s ukradeným vybavením utekla mezi stromy, aniž by si dávala pozor, zda se drží bílých cest. Jejich výkřiky plné agónie, jak je les pomalu pozřel, se do Robin zařezávaly, zatímco se choulila roztřesená a v naprostém šoku na zemi.

Henry, zbitý a potlučený, špinavý od cizí krve, se k ní doplazil a objal ji. Krčili se na studené zemi dlouho potom, co řev posledního z mužů ustal a lesem se opět rozhostilo ticho. Později se jim podařilo najít alespoň zlomek toho, co si tehdy přinesli do Caledonu. Zbytek byl zarostlý ve kmenech stromů, uvězněný pod těžkými kořeny.

Když teď chodila do Starého světa na výpravy sama, byla obezřetnější než kdy dřív.

Sevřela rukojeť nože, zatímco druhou rukou stiskla kliku a zatlačila. Dveře se otevřely za zvuku skřípání pantů jen neochotně.

Vešla do zšeřelé místnosti, kam pronikaly slabé proužky světla mezi trouchnivějícími prkny stropu a ze dvou zaprášených oken. Místnost byla stroze zařízená a páchla zatuchlinou. Před krbem stálo několik nahrubo stlučených pelestí s proleželou, starou slámou. Na nich ležely složené deky. Vzadu u stěny stál stojan na zbraně a těžká komoda, ve které si Robinini kolegové nechávali oblečení a výbavu.

Dříve je tam ukládala taky, ale posledních pár měsíců, kdy si nebyla jistá, kdy bude mít zase službu, si všechno přinášela a zase odnášela z císařství.

Přistoupila k podlouhlému jídelnímu stolu. Položila na stůl batoh a začala ho vybalovat.

Dříve tu mohlo sedět okolo deseti lidí. Hledači chodívali po velkých skupinách a na dlouhé výpravy, které se mohly protáhnout klidně několik měsíců. Nyní ale zbylé židle pozbyly významu. Když bylo nejhůř, Hledači je ve službě použili jako dřevo na podpal. Zůstaly dvě poslední, a ty se téměř nepoužívaly.

Vytáhla nádobky se vzorky, zápisník s uhlem a perem. Smotanou sadu nástrojů k odebírání vzorků v koženém pouzdru. Lupu. Čutoru. Ošoupané rukavice a náhradní oblečení. Příbory s plechovou otlučenou miskou na jídlo. Obvazy a několik lahvíček s různými tinkturami včetně jejího léku na spaní.

Kdysi jí tuhle směs namíchala ošetřovatelka na základně, než poprvé sama vyrazila do Starého světa po Henryho smrti. Tehdy se nedokázala svěřit rodičům, že mnohdy po probuzení nebyla schopna určit, zda ještě spí, nebo bdí. Kdy nemohla pohnout jediným svaem ve svém těle, zatímco se nad ní skláněl Henryho temný stín. Kdy byla nucena se dívat, znovu a znovu, jak její přítel umírá. Doufala, že to zmizí samovolně, ale poté, co se jí ošetřovatelka vyptávala na zdravotní stav, Robin už nedokázala dál předstírat, že je všechno v pořádku. Třebaže nebyla schopná vypovědět všechno, Milicent to stačilo. Nebyla prvním ani posledním Hledačem, kterému se něco takového stalo. Ošetřovatelka jí začala připravovat bylinné směsi pro lepší a hlubší spánek. Robin je brávala ve chvíli, kdy byla toho dne opravdu unavená, kdy měla hlavu plnou starostí a nemohla usnout. Časem to nejhorší polevilo.

Vzala i pár sucharů, pytlík s opečenými ořechy a sušené ovoce na snídaneč.

To všechno vyskládala do dvou řad s pravidelným odstupem. Potřebovala mít ve svých věcech pořádek, obzvlášť když pracovala. Vše muselo mít své místo. Jedině tak se mohla soustředit a její hlava se nezačala točit v myšlenkovém kruhu, že něco není tak, jak by mělo být. Jakmile byla hotová, udělala venku rychlý test s jednou ze svých tinktur, než si byla jistá, že ji nic ve zdejším vzduchu neotráví. Když se vrátila dovnitř, sundala masku a otřela si z tváře zbytky potu a špíny. K opasku kalhot si pak připásala čutoru, nůž zastrčila do pouzdra. Ze stojanu vzala luk a toulec s šípy. Zkusmo natáhla tětívu. Pro jistotu